

минѣ великійтъ инквизиторъ, Манофина слѣдованъ отъ върната си Кулеврина, наченѣ да върви смиренно до него като мърморяше молитвы съ по голѣма набожностъ отъ другытъ. Подирь нѣколко минути чу са едно продължитено лаянне. Съ този условенъ знакъ са извѣстяваше на Манофина че сичко бѣ готово. Тогасъ *Началникътъ*, къмъ когото бѣхъ управены погледытъ на сичкытъ Гардунцы, са прекрести и цалунѣ иконичката която висаше на броеницытъ му. Въ единъ мигъ двамата *уаны* които вървѣхъ близо до управителя блъснѣхъ силно сбироветѣ които го носяхъ, грабнѣхъ Емиануила Аргозо въ желѣзнытъ си рѣцѣ, когато хватытъ удържѣхъ сбироветѣ, и изчезнѣхъ бържѣ като молнія. Народътъ доброволно са разстѣпваше за да улесни побѣгванъето имъ, и Гардунцытъ като чрезъ вълшебство са изгубнѣхъ отъ улицытъ на Севиля. Калугерытъ които придружавахъ управителя като видѣхъ нападанъето смутены и оплашены хвърлихъ си кръстоветѣ и искахъ да са махнѣтъ, но народътъ бѣше гы обыколилъ, и неможяхъ никакъ да излѣзѣтъ. А Гардунцытъ спокойно са оттегляхъ.

Ново едно лаянне са чу и тосъ часъ Манофина бържѣ като молнія са метнѣ на задницата на коня на инквизитора, заби ножа си въ грабнака на Арбуеза и са смѣкнѣ отъ тамъ тѣй бърже щото никой не можи да го съзрѣ. Въ минутата когато Манофина скочи отъ коня *Серената*, като стиснѣ тѣко за рѣка одного отъ сбироветѣ на инквизиціята, начена да вика < ето убійцата! този е убійцата! Той искаше да убіе Пресвещенныя инквизиторъ! >

— Само Жозе съглѣда Манофина когато удари Арбуеза и са начумѣри недоволенъ. Но Арбуезъ, ако и ударѣтъ да бѣше смъртоносенъ, никакъ са не мръднѣ. Другытъ инквизитори и духовенството са обърнѣхъ само когато извика *Серената* и са приближихъ до Арбуеза. А той горѣ и